

VIŠTUCKÉ LISTY

1

Ročník V.

Na druhú nedeľu po Narodení Pána 2. januára 2005

týždeň 1.

Pokoj – dar Vianoc.

Pokoj – je niečo po čom všetci túžia a čo mnohým chýba. Pokoj duše znamenal pre židov najväčší z darov Boha človeku. Pokoj - súhrn všetkého dobra, ktoré si starozákonný človek prial a nielen starozákonný – veď i my túžime po pokoji a často ho nemáme. Prečo? Myslíme si, že nám ho dobrý Boh nechce dať? Nie, pokoj nám Boh dáva. Dáva nám ho i cez tieto Vianoce i cez každé stretnutie s ním. Prečo ho teda nemáme?

Príčiny sú dve: buď ho neprijímame od Boha – máme pred ním zavreté srdce, alebo keď ho máme necháme si veľmi ľahko zobrať.

Keď sa zamýšľame nad prvou príčinou vedzme, že ak chceme pokoj prijať musíme si urobiť preň miesto. Pokoj vchádza iba tam, kde má miesto. To miesto mu vytvárame tak, že sa odpútavame od toho čo nás zaťažuje, zatieňuje a ovplyvňuje. Premáhame napríklad svoj strach, obavu alebo svoje predstavy a túžby a uspokojíme sa s tým, čo máme teraz a s tým, čo nám ponúka prítomná chvíľa. Mnohí ľudia totiž nemajú pokoj preto, lebo žijú vo svojej mysli krok dopredu a preto snívajú, alebo sa boja toho, čo bude o chvíľu. Iní zasa majú takú silnú túžbu niečo mať, že zabudnú žiť to, čo je teraz a myslia iba na to ako získať to, čo chcú. Môžeme hovoriť o neskrupnosti a pýche, alebo o vášni, či žiadostivosti, ktoré nám zahmlievajú zrak a vnášajú do srdca nepokoj... Najlepšie to vyjadril starý grécky filozof Sokrates: „Ja som slobodný a spokojný, keď idem po trhovisku, kde sa všeličo predáva od výmyslu sveta a ja si hovorím: Aký som rád, že si nemusím nič kúpiť.“ Zaujímavá skúsenosť, ktorá nám môže pomôcť pochopiť, prečo niekedy nemáme pokoj. Preto lebo nevieme chodiť po svete s takou slobodou a rozvahou, ktorá nám povie: „máš čo potrebuješ, alebo to budeš mať zajtra, alebo to nepotrebuješ a zostať pritom spokojný a šťastný veď mám čo potrebujem.“

Keď sa zamyslíme nad druhou príčinou nášho nepokojja je vec ešte jasnejšia. Predstavme si, že cestujeme vo vlaku. Vlak prechádza pomedzi hory a doliny, cez mestá a dediny a vonku prší, sneží, fúka silný vietor alebo zúri víchrica ale my sme pritom všetkom spokojní, lebo sme vo vnútri vlaku, lebo nás nič neruší a všetko to zlé steká po vonkajšej strane vagóna. Keď si ale otvoríme okno v našom kupé, tak vietor, dážď, zima atď. vchádza do vnútra a je koniec pohode. Kričíme: „Zavrite okno! Necítite aký je prievan a akú zimu vpúšťate dnu!“ A tak je to i v našom živote. My sme ako ten vlak, či vagón – uprostred búrky sveta, uprostred dažďa a víchrice... Čo je tou búrkou, dažďom – teda, tým zlým okolo nás? Nuž to, čo na nás negatívne pôsobí. Raz je to tlak sveta, okolností života: núti nás zamestnávateľ, núti nás čas, núti nás vplyv osoby, alebo povinnosť niečo urobiť, alebo sa niečomu vyhnúť... Cítíme tento tlak. Inokedy sú to nedokonalosti, ktoré nám prichádzajú pred zrak, či sluch. Je to neporiadok v dome, neporiadok v zamestnaní, nespravodlivosť, neúcta, alebo len jednoducho zle pripravené jedlo, alebo meškanie autobusu, či nepriazeň počasia. A potom sú ešte aj nedokonalosti osôb – ľudí s ktorými žijeme alebo pracujeme. Lepšie povedané sú to ich chyby. Raz je to ich nedôslednosť, inokedy ich nedochvilnosť, alebo ich vrozené či nadobudnuté zvyky a zlozvyky. Najhoršie a najviac nás to vytáča pri našich najbližších... Prečo? Nevedno celkom presne – možno, že si ich viac všímame, alebo nám to viac vadí... Najcitlivejšie a najhlasnejšie reagujeme, keď ide o deti, alebo o manžela, či manželku... Okrem toho, že nás všeličo znervózňuje na našich blízkych – neraz nás vyradí i vlastná slabosť, vlastná chyba, alebo nedokonalosť a tá nás bolí najviac...

Sú rôzne búrky okolo nás, ale či budú i v nás, to závisí v prvom rade od nás samých. Dovoľme, aby ten nepokoj, neporiadok a čo ja viem čo, vniklo do nášho srdca a tam narobilo šarapatu. Alebo nedovoľme, aby nás to preniklo? Ako to robiť? Ako si zachovať pokoj?

V prvom rade je treba vedieť, že pokoj je Boží dar a preto sa máme zaň i modliť a prosiť. Potom vedzme, že sami pokoj nedosiahneme. Potrebujeme niekoho pri sebe. Niekoho, kto nás dodá odvahy, keď máme strach, kto sa nás zastane, keď iní s nami pohŕdajú. Niekoho, kto nám poradí, keď sme bezradní. Niekoho, kto nás posilní a pomôže nám, keď sa cítíme slabí a bezmocní. Niekoho, kto nám podá pomocnú ruku, keď padáme, alebo na nás čosi dolieha. Niekoho, kto nás vypočuje, pochopí a povzbudí. Niekoho, kto nám dá istotu, nádej i sebadôveru. Niekoho, kto nám ukáže cestu, dá riešenie. Niekoho na koho sa môžeme vždy s dôverou a s istotou obrátiť. A ten niekto je náš Pán Ježiš Kristus – knieža pokoja. On preto prišiel na tento svet, aby bol ten niekto stále s nami, stále pri nás a stále v nás...

Z lona Otca Syn zrodený,
prv, než povstal celý svet,
Alfa i Omega zvaný,
**večný zdroj a cieľ i stred
všetkého, čo je, čo bolo,
i budúcich, ďalších liet.**

Vzal na seba naše telo
a s ním údy smrteľné,
aby ľudstvo nezhylo,
z prarodičov zrodené,
ktoré krutý zákon ťahal
do priepasti peknej.

Vzišlo všetkým svetlo spásy,
keď sa chlapec narodil
z Panny-Matky požehnanej
a keď ústa otvoril,
aby z hriešnych ľudí sväté
pokolenie tvoril.

Toho, čo už dávny vekom
hlas prorokov zvestoval
a všetkému ľudstvu v Písme
vždy verný Boh sľuboval,
teraz, keď je medzi nami,
každý človek vďačne chváľ!

Oslavujme Boha Otca
veď on hoden chvály je.
Ospevujme Krista Pána,
Syna Panny Márie,
sláva Duchu Presvätému,
on im v Božstve rovný je.
Amen

Hymnus na Slávnosť
Panny Márie Bohorodičky

7.januára oslávi 85 rokov Vištucký rodák
kňaz, salezián

Ernest Macák

Do ďalších rokov mu vyprosujeme zdravie, Božie
požehnanie a hojnosť darov Ducha Svätého

(* 7.1.1920 Vištuk, okr.

Pezinok) - pedagóg, trpiteľ za vieru.

V r. 1930-1932 študoval na štátnom gymnáziu v Trnave, potom pokračoval na saleziánskom gymnáziu v Šaštíne. Po skončení piatej triedy vstúpil do rehole Saleziánov don Bosca vo Svätom Beňadiku. Gymnaziálne a filozofické štúdiá dokončil v Moravskej Ostrave (1936-1939). Pedagogickú prax vykonával v r. 1939--1942 v saleziánskych ústavoch vo Svätom Beňadiku, v Šaštíne a Trnave. Na štúdium teológie ho poslali do Turína (Taliansko). Na tamojšej Teologickej fakulte Pápežskej saleziánskej univerzity absolvoval iba dva semestre (1942-1943), lebo pre vojnové udalosti sa tam nemohol vrátiť. Teológiu dokončil vo Svätom Beňadiku, kde ho 29.6.1946 vysvätili za kňaza. V tom istom roku sa zapísal na Filozofickú fakultu Slovenskej univerzity v Bratislave (filozofia a dejiny), pričom vykonával aj kňazskú a pedagogickú činnosť (v bratislavskom oratóriu na Miletičovej ulici), potom aj v saleziánskom pedagogickom inštitúte v Hodoch pri Galante (1948-1949) a v Šaštíne (1949-1950). Tam ho v apríli 1950 stihol drastický zásah komunistického režimu proti slovenským rehoľníkom. Najprv bol internovaný priamo v Šaštíne, 25.4.1950 ho deportovali s ostatnými spolubratmi do Podolínce. Tu začal organizovať útek, ktorý sa mu 10.10.1950 vydaril. Aj keď na neho vydali zatykač, pokračoval v tajnej práci medzi mladými saleziánmi, ktorých postupne prepúšťali z „koncentračných kláštorov“. Uväznili ho 7.9.1952 v Přeove (Česko), odtiaľ ho previezli do Bratislavy, potom na Pankrác do Prahy, neskôr na policajnú psychiatriu do Bohníc, napokon na liečenie do Havlíčkovho Brodu a do Pezinka. Prepustili ho 20.4.1955. Keďže nedostal štátny súhlas na vykonávanie kňazskej služby, zamestnal sa ako roľník v rodnom Vištuku. V apríli 1968 sa mu podarilo vycestovať do Talianska. Najprv účinkoval ako kaplán španielskych rehoľných sestier v Ríme (1968-1976), popritom intenzívne spolupracoval na mládežníckom vysielaní Vatikánskeho rozhlasu (vyše 600 výstupov). Neskôr ho predstavení vymenovali za direktora saleziánskej komunity Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda. Túto funkciu zastával do r. 1985. Potom vyučoval na Slovensko-talianskom gymnáziu v Ríme. R. 1987 ho vymenovali za direktora saleziánskej komunity v Bazileji (Švajčiarsko). R. 1990 sa vrátil na Slovensko. Tu mu zverili úlohu direktora saleziánskeho domu a riaditeľa Gymnázia Jána Bosca v Šaštíne. R. 1993 sa stal provinciálnom Saleziánov don Bosca v Slovenskej republike so zodpovednou úlohou organizovať saleziánske dielo na Slovensku v nových podmienkach slobodného štátneho zriadenia. V tejto funkcii účinkoval plných šesť rokov. Za jeho pôsobenia vzrástla slovenská saleziánska rehoľa z 231 na 268 členov. Popri svojich rehoľných a pedagogických záväzkoch sa venoval aj literárnej činnosti. Publikoval niekoľko kníh náboženskej povahy, napríklad

Páter Pio, V bunkri hladu (sv. Maximilián Kolbe), Lurdy - maják atómového veku. Svojimi Zápiskami spoza mreží, ktoré vyšli v slovenskom, anglickom a španielskom jazyku, prispel k poznaniu dejín prenasledovania Cirkvi na Slovensku. Je aj spoluautorom diela Dejiny spásy (s R. Blatnickým a A. Paulíny). Všetky jeho publikácie vyšli vo viacerých vydaniach v zahraničí aj na Slovensku. Spolupracoval aj na dielach iných autorov (Miriam Liptovská, Andrej Dermek, Jozef Figura) a mnohé jeho literárne práce ostávajú zatiaľ v rukopisoch, ako napríklad: Keď vás budú prenasledovať (o organizovaných útekoch prenasledovaných saleziánov v r. 1950-1952 do Talianska); Medzi bratmi vikmi (o vyšetrovaníach a väzeniach v r. 1952-1955); Trinásť rokov roľníkom (1968-1987); Svätá omša, to je Ježiš (reflexie upravené Antonom Macákom SDB, farárom v Muráni); Otčenáše kňaza z výroby (meditácie).

MILAN S. ĎURICA SDB

Sväté omše vo Vianočnom období

3. I. Pondelok vo Vianočnom období

18.00 + Libor Stojkovič a Rozália

5. I. Streda vo Vianočnom období

18.00 + Michal Vavrinčík a rodičia

6. I. štvrtok – Zjavenie Pána

8.00 + František Haleš

9.15 za farníkov

7. I. piatok po Zjavení Pána

18.00 za dobrodinco

8. I. sobota po Zjavení Pána

17.00 + Anton Minárik a manž. Helena

Upratovanie kostola č.d. 76-100

9. I. Nedeľa - Krst Krista Pána

8.00 + Alojzia Štiavnická, manž. Štefan a deti

9.15 za farníkov

Skončilo sa Vianočné Obdobie

Hojné Božie požehnanie nech Vám

v Novom roku vzplánie.

Nech sa aj v dňoch nových vzdáva

stála nášmu Bohu sláva.

Liturgický kalendár

3. I. pondelok Najsvätejšie meno Ježiš

4. I. utorok sv. Alžbeta Anna Setonová

5. I. streda sv. Telesfor, pápež

6. I. štvrtok **Zjavenie Pána – prikázaný sviatok**

7. I. piatok sv. Rajmund z Peňafortu, kňaz, s. Lucián, kňaz, muč.

8. I. sobota sv. Severín, kňaz, rehoľník

Slovo na dnes

Nikdy nebudeš nikoho skutočne milovať, pokiaľ ho nepoznáš, nikoho však skutočne nepoznáš, pokiaľ ho nemiluješ.

Viliam zo St. Thierry

Dokonalá láska

Františkáni nás tradične učili modliť sa tak, že kládli dôraz na naše srdce, zatiaľ čo dominikáni zdôrazňujú používanie našej mysle. Ktorý spôsob je správny? Obidva! Veľký benediktínsky spisovateľ Viliam zo St. Thierry povedal: Nikdy nebudeš nikoho skutočne milovať, pokiaľ ho nepoznáš, nikoho však skutočne nepoznáš, pokiaľ ho nemiluješ.

Problémom bolo, že keď som sa rozhodol brať modlitbu vážne, práve som sa po prvýkrát zamiloval a jednoducho som nedokázal mať Boha rád z celého svojho srdca, z celej svojej mysle a celou svojou silou tak, ako som miloval svoje dievča. V porovnaní s ňou sa mi Boh zdal taký abstraktný, taký vzdialený a tak ďaleko. Práve z tohto dôvodu sa Boh stal človekom, aby sme ho mohli milovať v Ježišovi, vysvetlil mi môj pán farár.

Problémom tiež bolo, že som si len ťažko mohol predstaviť, že milujem iného muža, hoci by to bol Boží Syn, alebo som ho aspoň nemohol milovať tak, ako som nedávno začal toto slovo chápať. To môže byť ľahké pre dievčatá, ale nie pre mňa. Potom sa mi dostala do rúk kniha, a ja som sa domnieval, že vyrieši moje ťažkosti. Vysvetľovala, že v Starom zákone sa Boh niekedy nazýval Matkou i Otcom a má mužské aj ženské vlastnosti. Ukazovala, ako niektorí cirkevní otcovia rozprávali o tom, čomu hovorili animus alebo anima v Bohu.

Inými slovami, Boh nie je ani muž, ani žena, ale môžeme v ňom nájsť v jedinečnej rovnováhe a dokonalosti mužské aj ženské kvality, ktoré sú dokonale vyjadrené jeho láskou ku všetkému, čo stvoril. Rovnaké hodnoty teda môžeme nájsť v Ježišovi Kristovi, v ktorom sa dá nájsť plnosť Božej lásky tu na zemi. Preto, keď muži a ženy odpovedajú na jeho lásku, odpovedajú rovnocenne - hoci rozličnými spôsobmi. A ako muži, tak aj ženy nachádzajú svoje konečné naplnenie v ňom.

To, čo sa pôvodne zdalo nemožné, sa vďaka tej knihe stalo možným a problematickosť snahy milovať Ježiša ma už nezdržovala. Rozhodol som sa poznávať ho viac a viac, aby som ho mohol milovať a v láske k nemu zakúšať jediná lásku, ktorá ma môže neustále meniť k lepšiemu.

David Torkington

Rozjímania nad Svätým písmom Starého zákona

MNOŽIA SA ĽUDIA, AJ ICH HRIECHY

Gn 10

- 1 *Toto je potomstvo Noemových synov: Sema, Chama a Jafeta. Po potope narodili sa im totižto synovia:*
- 2 *Jafetovi synovia sú: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mosoch a Tiras,*
- 3 *Gomerovi synovia sú: Askenéz, Rifat a Togonna.*
- 4 *Javanovi synovia sú: Elisa, Taršiš, Kitim a Dodaním.*
- 5 *Z nich sa rozvetvili ostrovné národy podľa svojich krajín, jazykov, kmeňov a obyvateľstva.*
- 6 *Chamovi synovia sú: Chus, Mesraim, Fut a Kanaán.*
- 7 *Chusovi synovia sú: Saba, Hevila, Sabata, Regma a Sabatacha. Regmovi synovia sú: Šaba a Dadan*
- 8 *Chusovi narodil sa tiež Nimród. On začal byť mocnárom na zemi.*
- 9 *Bol udatným poľovníkom pred Pánom, takže sa hovorievalo: „Udatný poľovník pred Pánom ako Nimród“*
- 10 *Jeho kráľovstvom bolo na počiatku: Babel, Arach, Achad a Chalane v zemi Senaár.*
- 11 *Z tejto zeme ťiahol do Asýrie a vystavil Ninive, mesto Rechobot, Chale*

Gn 10,1 - 11

Ved' sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi pre dobré skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali.

(Ef2,10)

Doma treba utrieť prach, povysávať koberce, vyniesť smeti, umyť riad, venovať sa mladšiemu bratovi a všeličo iné. Môžeš počkať, kým to urobia iní. Alebo môžeš počkať, kým ti to rozkážu. Alebo naoko ochotne vyniesť kôš a vrátiť sa až o hodinu. Alebo sa môžeš tváriť, že sa usilovne učíš... Alebo ochotne urobíš z lásky k Pánovi, čo stihneš... To všetko sú možnosti urobiť dobre alebo zle. A takéto možnosti mali aj ľudia po potope: Boh im dal požehnanie a všetky podmienky, aby mohli naplno rozvinúť nový život na zemi. Celá príroda bohato ožila. Podľa niektorých vedcov boli z Noemových synov po stáročiach národy: Z Jafeta indoeurópske, z Chama černošské a zo Sema Židia a Arabi.

Otče, po potope ožila celá príroda, rastliny i živočchy, nielen ľudia. Ale pre ľudí boli dve možnosti nového života: dobrá a zlá, podľa toho, ktorú si zvolia. Príroda je dobrá a nemá ako byť zlá. Nám si však dal slobodnú vôľu a podľa našich rozhodnutí sú potom naše skutky dobré alebo zlé nielen navonok, ale najmä vnútorne. Včera kamarát v škole nerozumel novej látke z matematiky, a to bola pre mňa možnosť pomôcť mu ochotne, alebo neochotne, povýšene, alebo nijako... Odpusť mi, že to síce bola pomoc, ale len taká povrchná. Daj mi, prosím ťa, možnosť dnes to napraviť, skrze Krista, nášho Pána. Amen.

(Naprávim niektorú včera zanedbanú možnosť urobiť dobro.)

Čas pre syna

„Oco!“ Oco číta noviny, a preto zabručí: „Čo je, synček?“ „Musím aj ja noviny čítať, keď budem veľký?“ „Samozrejme!“ „Prečo, ocko?“ Oco však nepočuje, lebo ďalej číta. „Ocko, rád by som vedel prečo!“ „Hm? Prečo? Čo prečo?“

„Prečo aj ja musím čítať noviny, keď budem veľký?“ „Božemôj, každý dospelý predsa číta noviny. Musí byť predsa na úrovni a kráčať s dobou!“

„A čo to značí byť na úrovni?“ :

„Milý Bože,... chlapče, to je asi toľko, ako... ako orientovať sa, rozumieš?“ „Nie!“

„Nuž tak sa o tom porozprávame inokedy! Teraz ma konečne nechaj čítať!“

„Prečo nemôžeš čítať, ocko, keď sa s tebou rozprávam?“ „Pretože ma to ruší, chlapče! Rozprávanie vždy ruší. A vôbec - rozprávať sa má tak málo, ako len možno, zapamätaj si to!“

„Náš učiteľ však rozpráva veľmi mnoho, ocko!“ „Už ma to prestáva baviť; napokon - rozpráva práve preto, že je učiteľom. Učitelia smú rozprávať. Ale deti majú byť ticho, jasné?“

„Ale - ale keď ja v škole celú hodinu neotvorím ústa, učiteľ mi nadáva!“

„Dočerta! Teraz už toho mám dosť! Chcem konečne čítať! Ak ma ešte ďalej budeš otravovať svojimi otázkami, čoskoro budem zrelý do blázince!“ „A tam tiež budeš musieť čítať noviny?“ „Nie! Nie! Nie! Dočerta! Tam niet nijakých novín!“

„Ach, výborne, ocko“, vraví syn, „potom ťa prídem navštíviť a budem sa môcť s tebou zhovárať bez toho, že by ťa to rušilo!“

Čierny kráľ

Traja králi pochádzali z rozličných končín sveta. Dvaja boli bieli a tretí čierny. Všetci traja sa vydali za hviezdou, ktorá ich viedla z vysokého neba. Jednej noci sa im stratila. Márne ju hľadali na nebi. Žiarivej hviezdy, ktorá ich viedla už toľko nocí, na nebi zrazu nebolo. Bieli králi boli z Mezopotámie a boli vynikajúci mudrci a matematici. Hneď začali do piesku palicami kresliť čiary a kruhy. Potom začali počítat' a riešiť zložité rovnice o jednej neznámej, tej známej hviezde, ktorá sa im stratila. Čierneho kráľa odstavili. Podľa nich o pravej vede nemal ani potuchy. Čierny kráľ využil nečakanú prestávku a poobzeral sa po ťavách. Zistil, že sú unavené a smädné. Vzal vedro a vybral sa hľadať nejaký prameň. Nabral do vedra vody, vrátil sa, podržal ho pod papuľou prvej ťavy a v tom okamihu zbadal hviezdu.

Odrážala sa vo vedre. Ticho tancovala na vode, ktorú hltavo pila smädná ťava. Tak traja králi našli cestu do Betlehema.

Svätý Ján Nepomucký Neumann 5. január

Sv. Ján Nepomucký Neumann, biskup, CSsR, (* 28. marca 1811 v Prachaticiach v Čechách; + 5. januára 1860 vo Filadelfii, USA).

Klerik, ktorého v Čechách nevysvätili pre nadbytok kňazov. Odchádza do Ameriky. Kňazskú vysviacku dostáva z rúk newyorského biskupa. Pracuje medzi nemeckými imigrantmi pri Niagarských vodopádoch. V roku 1840 vstupuje za rehoľníka k redemptoristom. Ako 41-ročný sa stáva biskupom. Založil viac ako 100 kostolov a 60 škôl. Usilovne navštevuje všetky farnosti svojej diecézy. Zomiera úplne vyčerpaný na ulici vo Filadelfii dňa 5. januára 1860. Za svätého ho vyhlásil Pavol VI. v roku 1977.

Budem kňazom

„Mami, nezobrali ma na teológiu.“

„Nezobrali? A prečo? Vari si neurobil skúšky, či sa im nepáčil tvoj minulý život?“

„Ale nie. Jednoducho mi povedali, že sa tento rok prihlásilo priveľa kandidátov a nemajú toľko voľných miest.“

„Nuž dobre, a prečo odmietli práve teba?“

„To neviem, ale azda preto, že som nemal ten najlepší prospech. Asi tam boli súcejší.“

„A čo budeš teraz robiť?“

„Mamička, ja nemôžem byť ničím iným ako kňazom. Keď ma neprijali tu, pôjdem do Ameriky, tam je nedostatok kňazov, tam ma niektorý biskup určite prijme.“

„Do Ameriky?“ zhrozila sa matka Janka. „Do Ameriky? Ved' to je kdesi na konci sveta...“

„Tak celkom na konci sveta to nie je. A keby aj bolo, kvôli kňazstvu by som šiel aj tam...“

Pane, už aj ja mám plán, čo chcem v živote dosiahnuť? Nepatrím k tomu množstvu dnešných mladých ľudí, ktorí na otázku „Čím chceš byť?“ blazeovane odpovedajú: „Neviem!“ Nepocítil si niekedy aj ty Božie volanie: „Pod', staň sa mojim služobníkom“? A neodpovedal si: „Nie, Pane, ja nemôžem, ved' vieš, ja som slabším žiakom, nejde mi učenie tak dobre ako ostatným. Naozaj nie som súci za kňaza!“ Ach, aká zbabelosť! Aj Ján Nepomucký Neumann bol azda slabším žiakom, no stal sa biskupom a vykonal oveľa viac ako jeho kolegovia v Čechách, ktorých prijali do seminára. Spomedzi nich dnes nepoznáme ani jedno meno. A meno sv. Jána Nepomuckého Neumanna sa stalo známym v celom kresťanskom svete. Pomôž mi, Bože, aby som spoznal tvoje volania a uskutočnil ho. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku